

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 526/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti KOMVaK, Vodárne a kanalizácie mesta Komárna, a. s., E. B. Lukáča 25, Komárno, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Mandzákom, Zámocká 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 594/2014 zo 16. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 213/2016 z 25. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti KOMVaK, Vodárne a kanalizácie mesta Komárna, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2018 doručená sťažnosť spoločnosti KOMVaK, Vodárne a kanalizácie mesta Komárna, a. s.

(ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 594/2014 zo 16. decembra 2015 (ďalej aj „rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 213/2016 z 25. septembra 2017 (ďalej aj „rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v procesnom postavení žalobkyne domáhala na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) proti Slovenskej republike – Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 € spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 25 C 225/2012 z 31. marca 2014 (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“) žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu nenaplnenia predpokladov na úspešné uplatnenie žalobného návrhu. Sťažovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu namietala, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade náhrady nemajetkovej ujmy platí domnienka, že poškodenému vznikla nemajetková ujma, ktorá sa priznáva v peniazoch, pričom dôkazné bremeno opaku leží na žalovanom.

Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie.

Podľa tvrdenia sťažovateľky *«[o]dvolací súd dôvodil, že žalovaný sa bez pochyby dopustil prietáhov v konaní (čo bolo konštatované právoplatným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), zdôraznil však, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva citovaná v odvolaní žalobcu (sťažovateľa) sa nevzťahuje na prejednávajúcu vec, pretože sa týka náhrady nemajetkovej ujmy za súdne konanie, a nie za správne konanie. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle priznať náhradu nemajetkovej ujmy*

za „akúkoľvek nečinnosť“, výslovne by to premietol do príslušného zákonného ustanovenia. Podľa názoru sťažovateľa teda odvolací súd založil svoj právny názor na aplikácii iných právnych noriem ako súd prvej inštancie bez toho, aby umožnil navrhovateľovi zaujať k tomu právny názor. Z tohto dôvodu možno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé. Takýmto postupom odvolací súd odňal žalobcovi (sťažovateľovi) možnosť konať pred súdom.».

Najvyšší súd svojím napadnutým rozhodnutím dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné.

Rovnaké tvrdenie ako práve uvedené predostiera sťažovateľka aj ústavnému súdu. S názorom najvyššieho súdu, že vo veci o prekvapivé rozhodnutie nejde (pretože súdy nižších stupňov zastávali jeden a ten istý právny názor), sťažovateľka nesúhlasí, pretože «[p]rekvapivé rozhodnutie sa nezakladá na tej skutočnosti, že by súd prvej inštancie a odvolací súd mali prijať odlišné právne názory, ako to prezentuje najvyšší súd. Základom dovolania žalobcu (ako i podstaty inštitútu tzv. prekvapivého rozhodnutia) je skutočnosť, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie oprel o to, že žalobca nepreukázal existenciu a vznik nemajetkovej ujmy, pričom odvolací súd v zásade poukazoval na to, že judikatúra, na ktorú žalobca (sťažovateľ) poukazuje nedopadá na prejednávajúcu vec a že táto sa týka len náhrady nemajetkovej ujmy za súdne, a nie aj správne konanie. Odvolací súd uviedol, že ak by mal zákonodarca v úmysle priznať náhradu nemajetkovej ujmy za akúkoľvek nečinnosť, výslovne by to uviedol v príslušnom zákone. Je nepochybné, že odvolací súd svoje rozhodnutie založil na aplikácii iných právnych noriem a iného právneho názoru ako súd prvej inštancie hoci s totožným výsledkom. Odvolací súd nedal sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k možnému prijatiu takéhoto právneho názoru (normy), čím mu nepochybne odňal možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľ poukazuje na porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie i tým, že súdy v predmetnom konaní zjavne nerešpektujú právo Európskej únie.

„Vznik členstva Slovenskej republiky v Európskej únii tkvie okrem iného aj v dobrovoľnom vzdaní sa časti suverenity štátu v prospech Európskej únie. Ide pritom aj o časť suverenity pri všeobecne záväznom regulovaní spoločenských vzťahov.

To jednoznačne vyplýva z druhej vety čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Preto Národná rada Slovenskej republiky síce zostáva stále jediným vnútroštátnym zákonodarným orgánom (čl. 72 ústavy), nie však jediným orgánom oprávneným normovať obsah spoločenských vzťahov na úrovni zákonnej sily.

Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu úniijného tvorcu zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. Formulovaná požiadavka má svoj základ v samotnej ústave, ktorá v čl. 144 ods. 1 sudcom pri rozhodovaní nepredpisuje len viazanosť zákonom ako kvalifikovaným výsledkom realizácie vnútroštátnej zákonodarnej moci, ale aj viazanosť ústavou (teda i jej čl. 7 ods. 2) i samotnou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 ústavy.“ (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 666/2016 z 11. októbra 2016)

Skutočnosť, že krajský súd prijal odlišný právny názor na základe aplikácie iných noriem ako súd prvej inštancie a že v zásade ignoroval námietky sťažovateľa a judikatúru, na ktorú poukazoval vykladal zjavne nesprávne, pričom ani najvyšší súd napadnutým uznesením neodstránil závažný procesný nedostatok vzniknutý v procesnom postupe súdov nižšieho stupňa spočívajúci v tom, že žalobcovi (sťažovateľovi) bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na inom právnom názore ako súd prvej inštancie, k čomu sa sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť, bez pochyby zakladá závažné procesné pochybenie odvolacieho a najvyššieho súdu, ktoré môže byť eliminované v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Sťažovateľ podáva túto ústavnú sťažnosť, nakoľko ani finálna inštancia (najvyšší súd) neodstránil protiprávny stav v konaní.».

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 594/2014 zo 16. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 213/2016 z 25. septembra 2017 boli porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil, aby vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a aby

sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 € vo vzťahu ku Krajskému súdu v Bratislave a vo výške 5 000 € vo vzťahu k Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti na porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných

súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti relevantná.

V sťažnosti je prezentovaná nespokojnosť s tým, že vo veci konajúce súdy ignorovali právny názor sťažovateľky a judikatúru, na ktorú v spore poukazovala. Sťažovateľka celému konaniu vytyka v konkrétnostiach zásadnú myšlienku s ktorou nesúhlasí, a to „*ak by mal zákonodarca v úmysle priznať náhradu nemajetkovej ujmy za akúkoľvek nečinnosť, výslovne by to uviedol v príslušnom zákone*“. Pre zachovanie objektívnosti je tak vhodné bez vytrhávania viet z kontextu uviesť podstatu napadnutého rozhodnutia krajského súdu, pretože od neho sa odvíjalo už len procesné odmietnutie sťažovateľkou podaného dovolania (pre neprípustnosť).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v podstatnom uviedol: „*V posudzovanej veci sa navrhovateľ voči štátu domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Ministerstva životného prostredia podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, spočívajúcom v nečinnosti v konaní o zrušenie rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2004, ktorým bola schválená žiadosť navrhovateľa o poskytnutie nenávratného finančného príspevku, a to v období od 18.01.2011 do 10.01.2012. Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva navrhovateľa na náhradu škody je ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť, a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno zaťažuje navrhovateľa, ktorý sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom ministerstva.*

Ako už správne vyhodnotil súd prvého stupňa, navrhovateľovi sa v konaní nepodarilo preukázať splnenie všetkých troch predpokladov pre priznanie nároku na nemajetkovú ujmu podľa ust. § 17 a nasl. zák. č. 514/2003 Z. z., keď ničím nepreukázal, že mu vôbec nemajetková ujma vznikla, a že by mu ním tvrdená ujma vznikla v bezprostrednej príčinnej súvislosti so súdom prvého stupňa konštatovaným nesprávnym úradným postupom ministerstva, teda ako bezprostredný následok jeho nečinnosti v namietanom období.

Je potrebné si uvedomiť, že konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania, a nemožno ho preto stotožňovať či už s konaním Ústavného súdu SR o sťažnosti pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR), alebo s konaním EĽSP v súvislosti s judikatúrou, na ktorú poukazoval navrhovateľ (Apicella proti Taliansku), a ktorá vychádza z aplikácie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd. Ústavný súd SR už viackrát skonštatoval, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tomu, koho základné právo na prerokovanie veci súdom bez zbytočných prietáhov (zakotvené v Ústave SR) sa porušilo, môže potom priznať aj primerané finančné zadosťučinenie, a to titulom porušenia jeho ústavného práva. Taktiež Európsky súd pre ľudské práva aplikujúc čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, rozhodoval napr. práve vo veci Apicella proti Taliansku o výške primeraného zadosťučinenia za porušenie práva na primeranú dĺžku súdneho konania. V posudzovanej veci však nejde o porušenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ani o porušenie základného práva podľa čl. 6 ods. 1 cit. Dohovoru, za ktoré je možné priznať zadosťučinenie. Predmetom tohto konania je navrhovateľom uplatnené právo na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, ktoré každému zaručuje čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Toto právo však nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na uplatnenie takejto škody alebo aj nemajetkovej ujmy, ktoré sú podľa odvolacieho súdu zakotvené práve v zákone č. 514/2003 Z. z. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. však nevyplýva konštrukcia uvedená navrhovateľom v odvolaní, ktorý zjednodušene povedané tvrdí, že ak súd skonštatuje nečinnosť resp. prietahy v konaní orgánu verejnej moci, je povinný automaticky priznať účastníkovi takéhoto konania nemajetkovú ujmu v peniazoch. Takýto záver je nesprávny a nemá oporu v citovanom zákone. Ak by zákonodarca mienil navrhovateľom uvedeným spôsobom finančne odškodňovať účastníkov konania za akúkoľvek nečinnosť resp. prietahy

v konaní orgánu verejnej moci bez toho, aby bol účastník povinný vznik a rozsah nemajetkovej ujmy v bezprostrednej príčinnej súvislosti s uvedenou nečinnosťou alebo priet'ahmi preukázať, premietol by tento zámer do príslušného ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., čo však neurobil. Z týchto dôvodov sa odvolací súd s argumentáciou navrhovateľa nestotožnil. Možno potom uzavrieť, že nakoľko navrhovateľ splnenie predpokladov na priznanie nemajetkovej ujmy v žalovanej výške 20.000 eur nepreukázal a morálnu satisfakciu nežiadal, rozhodol súd prvého stupňa správne, keď jeho návrh na začatie konania zamietol.“

Najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí venuje v zásadnej miere procesnému odôvodneniu odmietnutia veci, preto ústavný súd nepovažuje za podstatné na túto časť sporu upriamovať pozornosť. Navyše aj samotná sťažovateľka napáda rozhodnutie najvyššieho súdu najmä z dôvodu, že bolo vo veci vydané ako chronologicky posledné a nereparovalo ňou vytýkané námietky proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd skúmal primárne ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Čo sa teda napadnutého rozhodnutia krajského súdu týka, ústavný súd je toho názoru, že argumentácia sťažovateľky nezohľadňuje vecný rámec sporu, ale sústreďuje sa na spochybnenie časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vytrhutej z kontextu.

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane

ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd poukazuje na to, že základné práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „sú výsledkové“, to znamená, musí im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, III. ÚS 196/2015). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže napadnuté rozhodnutie krajského súdu nejaví znaky porušenia sťažovateľkou označených práv zaručených ústavou a dohovorom, otázka negatívneho posúdenia prípustnosti dovolania pre spravodlivosť konania ako celku nebola otázkou podstatného významu.

Ústavný súd z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť v časti smerujúcej proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

O ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu,

vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018